

Риёзус солиҳийн / Риёзус солиҳийн / 713-ҳадис

عَنْ مُعاوِيَةَ بْنِ الْحَكَمِ السُّلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: «بَيْنَمَا أَنَا أُصَلِّي مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؛ إِذْ عَطَسَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ، فَقُلْتُ: يَرْحُمُكَ اللَّهُ، فَرَمَأَنِي الْقَوْمُ بِأَبْصَارِهِمْ، فَقُلْتُ: وَاثْكُلْ أُمِيَاهُ!

مَا شَاءْنُكُمْ تَنْظُرُونَ إِلَيَّ؟ فَجَعَلُوا يَضْرِبُونَ بِأَيْدِيهِمْ عَلَى أَفْحَادِهِمْ! فَلَمَّا رَأَيْتُهُمْ يُصَمِّتُونِي لَكِي سَكَثَ، فَلَمَّا صَلَّى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي أَيْمَانِهِ هُوَ وَأَمِي؛ مَا رَأَيْتُ مُعَلِّمًا قَبْلَهُ وَلَا بَعْدَهُ أَخْسَنَ تَعْلِيمًا مِنْهُ، فَوَاللَّهِ؛ مَا كَهَرَنِي وَلَا ضَرَبَنِي وَلَا شَتَمَنِي، قَالَ: «إِنَّ هَذِهِ الصَّلَاةَ لَا يَصْلُحُ فِيهَا شَيْءٌ مِنْ كَلَامِ النَّاسِ، إِنَّمَا هِيَ التَّسْبِيحُ وَالتَّكْبِيرُ، وَقِرَاءَةُ الْقُرْآنِ» أَوْ كَمَا قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ إِنِّي حَدِيثُ عَهْدِ بِجَاهِلِيَّةٍ، وَقَدْ جَاءَ اللَّهُ بِالإِسْلَامِ، وَإِنَّ مِنَ الْمَرْجَالِ يَأْتُونَ الْكُهَّاَنَ؟ قَالَ: «فَلَا تَأْتِهِمْ»، قَلْتُ: وَمِنَ الْمَرْجَالِ يَتَطَهَّرُونَ؟ قَالَ: «ذَاكَ شَيْءٌ يَحْدُوْنَهُ فِي صُدُورِهِمْ، فَلَا يَصُدُّهُمْ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ [537].

«الشُّكْلُ» بِضمِّ الثَّاءِ الْمُثَلَّثَةِ: الْمُصِبَّيَّةُ وَالْفَاجِيَّةُ، «مَا كَهَرَنِي» أَيْ مَا نَهَرَنِي.

Муовия ибн Ҳакам ас-Суламий розияллоҳу анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам билан бирга намоз ўқиётган эдим. Қавмдан бир киши акса уриб қолди. Мен: «Йарҳамукаллоҳ (Аллоҳ сенга раҳм қилсин)», дедим. Одамлар менга ўқрайиб қарашди. Шунда мен: «Вой онам бўзлаб қолсин! Сизларга нима бўлди, менга тикиласизлар?» десам, қўллари билан сонларига ура кетишиди. Мени жим қилмоқчи бўлишганини кўрдим, (аччиғим келди,) лекин сукут қилдим. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам намоз ўқиб бўлгач, - ота-онам у зотга фидо бўлсин, ул зотдан олдин ҳам, кейин ҳам у зотдан яхшироқ таълим берадиган муаллимни кўрмадим. - Аллоҳга қасамки, менга ўдағайламадилар ҳам, урмадилар ҳам, сўкмадилар ҳам. У зот: «Бу намозда одамларнинг гапларидан ҳеч бири дуруст бўлмайди. У фақат тасбех, такбир ва Қуръон қироати, холос», дедилар [ёки шунга ўхшаш сўз айтдилар]. Мен: «Эй

Аллоҳнинг Расули! Мен жоҳилиятдан янги чиққан одамман. Аллоҳ Исломни келтирди. Орамизда коҳинларга борадиган кишилар бор», дедим. У зот: «Уларга бормагин», дедилар. Мен: «Орамизда шумланадиган кишилар ҳам бор», дедим. У зот: «У (одамларнинг) кўнгилларига келадиган нарсадир. У уларни зинҳор тўсиб қўймасин», дедилар.

Имом Муслим ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

